

ETIDORHPA - en sammanfattning

Inlägg - avsnitt 2.

"Vulkaner är alltså lokala bildningar, och jordens inre är inte en smält massa, såsom man lärt mig?" utbrast Jag-Är-Mannen.

Ledsagaren svarade: "Vulkaner är ytliga bildningar. De är i regel under sin verksamhet endast små blåsor eller hudlösheter på jordens yta, om också deras underjordiska förbindelser är vidsträckta.. Hela denna globs yta har varit eller skall bli utsatt för vulkanisk verksamhet. Fenomenet är ett av stegen i den världsbildande, materien nivellerande processen."

"Vad skulle hända, om en rämna i havsbotten ledde vatten ner till ett förråd av metalliska baser?"

"Det inträffar ofta; en vulkanisk våg blir följden, och en vulkan kan således uppstå i oceanens djup."

JORDKLOTETS BYGGNAD. DEN OSYNLIGA ENERGISFÄREN.

"Jag vill nu för första gången ge er upplysning om jordklotets byggnad. Den jordbildande principen består i en osynlig energisfär, som - virvlande genom rymden - är bärare av det kosmiska stoft, vilket samlar sig därpå likt damm på en vattenbubbla. Genom en småningom skeende anhopning av material på denna sfär uppstår en ihållig boll, och det är på den yttre ytan av en sådan ni till helt nyligen bott. Jordskorpan är jämförelsevis tunn, inte mer än 1.280 kilometer under världshavets yta. Kraften i denna sfär verkar på den materia, vilken på båda sidor om sfären upprätthålles av densamma, och gör materien lättare ju närmare den ligger centralsfären..."

"...Den allt genomträngande kosmiska energien (människornas eter) är solid som diamanter och rörlig som tomma rymden. Planeterna kan växa både utan och innan, och den eteriska rymden kan frambringa elementär jord. Om ni kan föreställa er ett mellanliggande tillstånd, där ren kosmisk rörelse blir delvis förmörkbar, men likväl inte är grov nog för att vara jordisk materia, så har ni en idé om, hur de av människan kända krafterna såsom ljus, värme, elektricitet, magnetism och gravitation frambringas, ty dessa är också rubbningar av kosmisk rörelse. Det faller av sig själv, att enligt samma enkla princip såväl andra element som okända krafter, nu oförmörkbara för människans begränsade förmågor, kan bildas och verkligen bildas utom och inom hennes förmörkelseområde,"

De nådde stranden, steg iland och fortsatte färden till fots. Det bar fortfarande neråt, och det mystiska jordljuset blev efterhand allt starkare. Vikten minskades alltjämt, och de snarare flög än gick framåt. Ledsagaren sade plötsligt: "Ni har nu så gott som upphört att andas, men ni är dock omedveten om detta märkliga faktum."

Jag-Är-Mannen blev bestört, men kunde endast konstatera fakta.

Resan fortsatte, än mellan höga stenpelare, genom väldiga klyftor eller bland gigantiska bergsformationer. Jag-Är-Mannen kände nu av varken hunger eller törst, vilket enligt ledsagaren var fullkomligt naturligt, eftersom organismen nu förbrukade varken näring eller värme,

DEN BOTTENLÖSA AVGRUNDEN

Slutligen nalkades de randen av en avgrund, bortom vilken ingenting var synligt, endast det starka jordljuset, inte bländande, men vackert över all beskrivning. De befann sig nu på en utskjutande klippspets, som sluttade tvärt inåt under dem, så att de stod liksom på övre delen av en kilformig spets.

Ledsagaren tog till orda: "Det är nu min plikt att meddela er, att vi nått ett stadium i vår resa, vilket ni kan passera endast genom utvecklandet av den största viljestyrka. Ni antar nu helt naturligt, att vi befinner oss vid randen av en oöverstiglig klyfta. Denna den materiella tomhetens sfär under oss sträcker sig till ett djup av mer än 11.000 km. Vi blickar nu rakt ner i jordens hållighet, fylld av detta rena ljus, vars återsken ni ser. Klyftans motsatta vägg, osynlig till följd av avståndet, sträcker sig uppåt till det material som bildar jordytan. Vår resa har fört oss genom en slingrande, naturlig gång, som sträcker sig från Kentuckygrottan i sned riktning neråt genom jordskorpan och slutar på denna klippunga. Saknar ni mod, kan ni återvända, men detta är ert sista tillfälle i mitt sällskap."

"Har andra före mig övervunnit denna fruktan?"

"Ja, men vanligen förmår dödsfruktan eller en outhärdlig ovisshet vandraren att förtvivlad uppgiva försöket, innan han når detta ställe, och därmed går ett livs tillfälle förlorat. Ja, ett tillfälle, som inte erbjudes mer än en på millioner och högst få inom vårt brödraskap."

"Jag kan således återvända om jag vill?"

"Ja".

"Vad är naturen av det hinder jag har att övervinna?"

"Vi måste nedstiga från denna klippa."

"Ni kan väl inte mena allvar?"

"Varför inte? ...Sten saknar här så gott som alldeles tyngd. Vi har nu nått botten av den hinna av kosmiskt stoff som betäcker energibubblan, jordglobens stomme... Ni här har nästan ingen tyngd. Ni har nästan helt upphört att andas, och skall snart bli i tillfälle att helt och hållet inställa den tröttsamma respirationsverksamheten. Ert hjärtas slag har nära nog stannat, och om ni fortsätter resan med mig, skall det snart alldeles upphöra att slå... Ni vet att jag aldrig bedragit er. Jag har endast för er öppnat nya sidor i naturens stora bok, och om ni vill fortsätta resan med mig, lovar jag er en ny fond av oskattbart vetande."

"Men om jag beslutar återvända?"

"I så fall skall jag följa er tillbaka och avlämna er på jordytan, så som jag gjort med andra, ty få ha mod nog att passera detta ställe."

"Skall jag binda mig med tystnadslöfte?"

"Nej, ty om ni berättar dessa händelser för människor, skall de anse er för en däre, och ju tydligare ni sökte klargöra de fakta ni bevitnat, desto mindre skulle de lyssna till er."

"Det är i själva verket bäst att jag följer er. Jag har nu fattat mitt beslut och är redo."

Med ett snabbt och fast grepp slog den sällsamma varelsen sina armar omkring Jag-Är-Mannen, och störtade dem båda med ett språng över randen - - ner i den bottenlösa avgrunden.

NYA KROPPSFÖRÄNDRINGAR. DEN LUFTTOMMA RYMDEN.

Jag-Är-Mannen började gripas av en vag misstanke: "Jag har ögonblickligen ljutit döden genom en smärtfri stöt, och min ande är nu i himlen." Men hans jordiska kropp och slitna kläder var handgripliga fakta, och känsel-, syn- och hörselsinnena normala. Alltså, sade han sig, kunde han inte vara död. Han frågade: "Var är vi nu?"

"Vi färdas i jordens centrala sfär... Ni märker ett svagt brusande till följd av våra kroppars friktion mot den förtunnade atmosfär vi omges av. Denna förtunnade atmosfär avtar i täthet fortare än vår hastighet ökas, och inom kort har den helt försvunnit. Ni märker nog att vinden, såsom ni kallar den, inte är så stark som förut; snart upphör den alldeles, och då skall vi, trots vår rörelse, tycka oss stillastående."

"Men i alla händelser måste väl vår rörelse omsider föra oss till den motsatta jordskorpan?"

"Nej, vi skall stanna långt dessförinnan."

"Jag kan inte gå in på edra påståenden", sade Jag-Är-Mannen efter en stund. "Vi kan varken vara i rörelse eller befinna oss utanför atmosfären. Jag har varit en narr, som inte förut nyttjat mitt sunda förnuft och med ens förkastat er utsago angående atmosfärens försvinnande."

"Låt höra edra argument."

"Talar jag kanske inte? Behövs det något annat argument? Har jag inte hört er röst, även sedan ni försäkrat, att vi lämnat atmosfären?"

"Fortsätt."

"Har inte människor bevisat, och är det inte höjt över varje tvivel, att ljud frambringas genom vibrationer i luften?"

"Jo, såsom människor samtala på jordens yta."

"Detta medium - luften - träffar i vågdallringar örats trumhinna och påverkar sålunda hjärnan."

"Ja, så lär er naturkunnighet, fortsätt."

"Det är onödigt; ni medger faktum, och faktum vederlägger er; där ljud finns, måste det också finnas en atmosfär."

"Kan ni då inte komma ihåg, att ni nu inte befinner er på jordens yta? Kan ni aldrig lära er inse, att ert forna livs naturkunnighet inte är naturkunnighet här? Att jordbunden vetenskap är vetenskap endast hos jordytetännskan? Här är samma vetenskap falsk... Till en viss grad är ert nuvarande tillstånd vad människor skulle kalla övernaturligt, ehuru ni i själva verket endast avlagt en del av er förra materiella grovhet, vilken process försiggått under fullkomligt naturliga förhållanden. Ni behöver inte nu det materiella luftmediet för att samtala med mig; vi samtalar medelst tankeberöring, ty här finns ingen atmosfär, och ni rör tungan endast av vana, inte av behov. Jag läser i er själ, liksom ni i min, och ingen av oss talar så som ni varit van vid."

"Jag kan inte tro ert påstående."

"Minns ni att ni upphörde att andas, utan att veta det?"

"Ja."

"Att ert hjärta upphörde att slå, ert blod att cirkulera, utan att ni visste av förändringen?"

"Ja, även det."

"Slut munnen och tänk en fråga."

Jag-Är-Mannen gjorde så, varpå ledsagaren svarade honom tydligt och klart med slutet mun.

"Vad skall slutet bli? Jag är i nästan alla avseenden ett lik, och dock lever jag, ser klart, hör tydligt och kan röra mina lemmar. Varför och hur har detta skett? Vad skall följa av denna händelserika resa?"

"Slutet skall bli frid..."

OSCILLATION GENOM RYMDEN. STILLHETENS SFÄR.

Ledsagaren fortsatte: "Vi har just passerat gravitationens linje. Vi drogs nedåt till en viss punkt och genomför nyss den fullkomliga stillhetens sfär, där tyngdkraften upphör. Till följd av den rörelse vi har, passerade vi förbi denna punkt och återvänder nu mot den region där gravitationen förnimmes.. Gravitationens centrum är koncentriskt med jordytan och beläget ungefär 1.120 kilometer under denna. För varje gång vi oscillerar kring denna punkt avlägsnar vi oss allt mindre, och slutligen skall vi befinna oss i ett tillstånd av fullkomlig vila i tyngdkraftens centrum."

"Vetenskapsmännen skulle inte sätta tro till dessa påståenden. De har beräknat planeternas vikt, och på grund därav jordens täthet, samt funnit henne vara lassiv", anmärkte Jag-Är-Mannen.

"Det är sant att människans skarpsinne satt henne i stånd att uträkna planeternas vikt och täthet, men tror ni, att dessa vetenskapliga resultat utesluter möjligheten av, att himlakropparna kan vara ihåliga?"

"Jag bekänner att jag gör det."

"Ni bör då veta, att vad människorna kalla jordens täthet, är blott ett medelvärde, som är mycket högre än den av människan kända jordskorpan egentliga vikt. Denna omständighet medger jordyttemänniskan blott en obestämmd förmodan angående naturen av de skenbart mycket tyngre substanser som finns i jordens inre... De tunga substanser, till vilka människorna hänvisa såsom sannolikt utgörande jordens inre, är i själva verket inte något annat än manifestationen av en materieuppbärande kraft, en sfär av attraherande energi, vars centrum vi snart träffar på under vår resa. Likaså är himlakropparnas ömsesidiga attraktion en egenskap, som inte enbart innebor i deras materiella del, utan vari såväl kraftsfärerna som den på dem anhopade materien har del... När vår oscillerande rörelse har upphört, skall vi fortsätta färden, tills vi åter når jordskorpan, men denna gång den inre randen, vilken, såsom jag förut förklarar, är den inre ytan av jordens solida del. Det finns en konkav värld under den yttre, konvexa världen."

De befann sig nu i fullkomlig vila i gravitationens centrum, 1.120 kilometer från jordytan, och mer än 5.200 km från jordens medelpunkt.

VILJANS MAKT ÖVER MATERIE.

Jag-Är-Mannen frågade sig förskräckt: Hur skulle de nu kunna lämna denna plats och fortsätta; var de nu inte dömda att för all evighet sväva i detta tillstånd?

Ledsagaren förklarade: "...Jordyttemänniskorna skall i en kommande tid genom forskning och experiment ådagalägga, att även den yttre materien kan läggas under själens omedelbara inflytande... Själskraften påverkar här ren kosmisk rörelse, den försätter sig själv och på samma gång materien i rörelse, och det till på köpet utan några ansträngningar av den materiella kroppen. Själen är nämligen härskare här."

"Hur skall jag kunna tro er?"

"Vi är nu åter stadda i rörelse, framdrivna av min viljekraft."

"Bevisa det!"

Ledsagaren bad Jag-Är-Mannen att med all sin viljestyrka önska att röra sig åt höger. Han gjorde så, och avlägsnade sig åt höger.

"Detta fenomen förvånar mig mer än något annat", utropade han.

De önskade nu båda att röra sig framåt, och omsider började de skymta en lysande bergås, som i ena riktningen - åt jordytan - sträckte sig uppåt så långt ögat nådde, och i andra riktningen - åt jordens inre - småningom sluttade ungefär som en havsstrand. (Denna bergås var alltså undersidan av fortsättningen på den klippavsats, vars spets de nyligen hade lämnat. Efter att ha lämnat gravitationens centrum - "stillhetens sfär" - rörde de sig nu i ca 90° vinkel tillbaks mot jordskorpan igen, men denna gång mot dess undersida - "det okända landet". Se f ö sid 8)

EN NY LEDSAGARE. IN I ETIDORHPAS LAND. (Etidorhpa=Aphrodite)

De nalkades bergåsen, vars konturer småningom blev allt tydligare. Vid randen av sluttningen eller stranden, som ledde till den inre jordskorpan, "det okända landet", syntes nu en mänsklig gestalt.

"Är detta en döalig?" frågade Jag-Är-Mannen. "Närmar vi oss åter människor?"

"Det är en varelse i mänsklig gestalt, ett sändebud som avvaktar vår ankomst och som skall ta er om hand och föra er vidare", sade ledsagaren. "Det har varit min uppgift att genom gradvis meddelad undervisning tillintetgöra er dogmatiska tillit till er materialistiska, jordbundna vetenskap, och komma er att inse, att livet på jordens yta endast är ett trappsteg till en högre och ljusare tillvaro... De värlande öden ni nyligen genomgått har meddelat er betydelsefulla lärdomar, men framtiden har i beredskap för er en ännu viktigare lärdom, nämligen kunskapen om den mentala och andliga utveckling, vilken människan ännu kan ernå. Er jordiska kroppshydda har blivit ett gagnlöst skal, och när ni avlägger det, vilket ni snart kan göra - ja, är bestämd att göra - så skall ni känna en lättnad, som om ni blivit befriad från en sjuklig utväxt; men ni kan ännu inte fatta ett sådant tillstånd. Denna förvandling skall inte äga rum förrän ni blivit vidare invigd i det rent ockulta vetande, för vilket jag delvis förberett er; men därefter skall ni efter behag kunna betjäna er av eller låta fara den materiella delen av er organism. Där borta väntar er emellertid den som efter mig skall bli er lärare."

Inför impulserna av ledsagarens mäktiga vilja nådde de klippstranden. Jag-Är-Mannen hade nu beträtt den hemlighetsfulla tredje cirkeln eller sfären och stod nu på själva gränsen till det underbara land han var bestämd att utforska, "det okända landet". Den sällsamma varelsen, som inväntade deras ankomst, steg fram och fattade hans båda händer, och hans hittillsvarande ledsagare bjöd honom ett sista farväl. Han vände sig om och avlägsnade sig, svävande i rymden på samma sätt som då de anlände.

Jag-Är-Mannen såg på den vackra varelsen med det blida, fridfulla anletet, som nu tog till orda:

"Framtiden är ett utarbetande av det förflutnas orsaker och ett skapande av nya. Den leder den begründande människan att med vördnad och beundran betrakta Skaparens härliga verk, och inger henne de mest upphöjda föreställningar om Hans fullkomlighet. Har ni kommit till insikt om, att det som synes vara inte är, och att det som inte synes vara är? Har ni lärt att fakta äro bedrägliga, och att den fysiska tillvaron är en villa? Inser ni att materiell sällhet är omöjlig, och att mänskligheten, så länge hon är på forskningsfärd efter det oupptäckta landet, inte kan vara tillfredsställd?"

"Ja, jag medger vad som helst, allting. Jag vet inte att jag är här och att ni är där. Jag vet inte att jag någonsin varit till, eller att någon som helst form av materia någonsin haft tillvaro. Kanhända materiella ting inte är till, kanhända tomma rymden ensam äger påtaglig tillvaro."

"Är ni redo att uppgiva era forna förbindelser, att upphöra att bekymra er om vanliga mänskliga angelägenheter?.. Kom min vän, låt oss beträda det okända landets regioner. Ni skall snart skåda urbilden till er vision, mänsklighetens hopp; ni skall vila i Etidorhpas land. Kom min vän, låt oss skynda."

Arm i arm vandrade de in i detta lugnets och fridens herradöme, och under det Jag-Är-Mannen gick framåt och uppåt mot det okända landet, sänkte sig en fullkomlig ro ner över hans bedrövade själ. All tanke på forna tider förbleknade, alla sorger, misräkningar och lidelser var som utplånade ur tillvaron. Förutom kärleken till ännu jordbundna fränder, var det förflutna utplånat ur hans medvetande. Han hade nått Etidorhpas land - JORDENS ÄNDE.

Här slutade Jag-Är-Mannen sin läsning ur manuskriptet för mr Drury. Han sade: "Ni har nu hört en del av min historia, den del man ålagt mig att nu offentliggöra. Ni har hört hur jag genom naturliga metoder succesivt vandrade till den dörr, som än så länge endast döden öppnar för mänskligheten. Ni förstår också att jag, ehuru jag har mänsklig gestalt, inte är såsom andra människor, ty hos mig är materien underdånig själen."

"Men manuskriptet är väl inte slut ännu? Ni skall väl berätta vad ni såg och upplevde inom Etidorhpas besittningar. Berätta om det okända landet!"

"Nej, detta är slutet, åtminstone vad min förbindelse med er vidkommer. ..Likväl har jag endast berättat en ringa del av mina erfarenheter. Jag kan vidare säga er, att jag kort efter skilsmässan med min ledsagare genom en fullkomligt naturlig process till en tid uppgav min kropp och såsom en andlig varelse övergick till de eteriska rymderna, dem jag inte har tillåtelse beskriva denna gång.. Fortsättningen av min berättelse är människorna ännu inte beredda att emottaga. För många skall redan detta manuskript vara endast en dikt, för andra en gåta eller ett underhållande studium. Människorna är inte nu mogna att emottaga ens denna berättelse, och därför skall 30 år förflyta, innan den offentliggöres. Man har då börjat forska djupare i kraftrubbningar och energiyttringar.. Några få skall då vara i stånd att dunkelt fatta de möjligheter som förutsagts och antytts i detta manuskript..."

"Skall jag då inte få fortsättningen av er berättelse?"

"Nej,.. er andel i arbetet är avslutat, när ni efter 30 år utfört anvisningarna i det förseglade brevet. Jag måste nu återvända till den punkt där jag skildes från min förra ledare, och sedan jag lämnat denna liknelse till en kropp, skall jag än en gång ingå uti - "

Han dolde ansiktet i händerna och snyftade. Ja, denne egendomlige man, som Drury till en början betraktat som en fanatiker, och mången gång som en slug bedragare, grät som ett barn.

"Det är för mycket begärt", sade han för sig själv.. "Jag är åter nästan en människa, och jag längtar tillbaka till mitt gamla hem, mina anhöriga. Varför tillåtes mig inte detta? ...Etidorhpa!, mitt gamla hem kallar... Ja, du har rätt, Etidorhpa - änskönt du bringar dödliga sorg, kunde det inte utan dig och denna sorggegåva finnas något lyckligt liv efter detta... Den, som bäst aktar på sorgens lärdom, står i innerligaste beröring med mänskligheten och är Etidorhpa närmast..."

Jag-Är-Mannen sträckte ut handen till farväl, och Drury fattade den. I samma ögonblick blev gestalten otydlig, tills den småningom helt upplöste sig inför Drurys blickar. Han stod ensam i biblioteket, hållande det mystiska manuskriptpaketet, på vars baksida det stod:

"Mer finns i himmel och på jord, Horatio,
än någonsin filosofien drömt om."

De bestämda 30 åren svann, och mr Drury bröt sigillet och öppnade det medföljande brevet, ur vilket här följer ett utdrag:

"..Bekymra er inte om det mottagande som kan komma arbetet till del, ty ni är på intet sätt ansvarig för dess uppgifter... De som kan fatta och uppskatta dess sanningar, de som kan läsa mellan raderna och har nyckeln till dithörande förhållanden, skall säkert behålla sin kunskap rörande dessa fakta för sig själva.. De våga inte tala.. De som är bäst underrättade rörande vissa delar av boken skall visa sig minst intresserade av densamma, och de som klarast inse dess sanningar, skall ständaktigt undvika att bekräfta dem. Om man vädjar till vetenskapsmannen, så skall han, likaväl som det brödraskap till vilket jag hör, antingen kritisera eller förlöjliga boken..."

Anmärkning av mr Drury

Måhända skall mitt begynnelsekapitel av somliga personer anses som ett bevis för min bristande intellektuella ansvarighet. Dock är jag i min födelsestad ansedd som en praktisk affärsman, och jag har endast på mitt eget ansvar berättat vad jag själv upplevt... Vissa delar av boken närmar sig skenbart trolldom, men sådana oförklarade och svårutforskade tilldragelser förefaller ovetenskapliga endast till följd av vetenskapsmännens bristande erfarenhet. Ockulta fenomen skall i en

framtid bevisas ha vanliga fysiska lagar till grund, och kunna avslöjas genom vetenskapliga forskningar - ty allt som är, är naturligt, och vetenskapen omfattar allting - men f n kan vi inte fatta det.

Huruvida jag blivit hypnotiserad eller skrivit i trance; huruvida jag varit från mina sinnen eller troget återgivit en verklig livshistoria; huruvida denna bok är alltigenom dikt eller innehållaer en profetiåkåder; huruvida den är en samling vilda spekulationer eller förenar vetenskapliga problem med metafysiska överläggningar - detta må läsaren själv avgöra. Så vitt på mig, Llewellyn Drury, ankommer, är detta

S L U T E T

Kommentar:

Kan man betrakta historien som fantasi eller verklighet, eller kanske som en blandning av båda delar? Om vi betraktar skildringen såsom fritt uppdiktad fantasi, behöver något ytterligare knappast tilläggas. Men om vi skulle göra tankeexperimentet, att berättelsen är en reell skildring av den märklige Jag-Är-Mannens fantastiska upplevelser, då blir en förklaring genast svårare.

Vi får hålla i minnet att dessa händelser påstås ha ägt rum år 1826 - vid en tidpunkt, då någon Einstein ännu inte hade framlagt sin relativitetsteori, och då man visste mycket litet om vad vi i dag - i ljuset av den moderna parapsykologien och andevetenskapen - vet om den mängd paranormala fenomen, som till så många ortodoxa vetenskapmäns förtret i dag måste erkännas såsom en oförklarlig realitet. Sedan är det ju en annan historia, att dessa vetenskaper genom årtusenden varit kända av många mer eller mindre kända esoteriska, fördolda sekter och brödraskap på skilda platser runt om i världen - många inte ens kända till namnet.

Den starkt förkortade sammanfattningen medger tyvärr inte ett fullständigt återgivande av alla de metafysiska resonemangen förda mellan J-Ä-M och hans ledsagare. Resonemang, som oundvikligen inger läsaren uppfattningen att boken innehåller - efter den tidens förhållanden - egendomligt avancerade metafysiska slutsatser. Boken lämnar också en ovanlig förklaring till jordytans vulkaniska verksamhet. Den framlagda teorin skulle för något decennium sedan verkat helt absurd, men förefaller efter senaste rön något rimligare. Resonemangen beträffande gravitation, jordens inre hållighet mm står ju i det närmaste i direkt motsats till seismiska mätningar, vilka synes ange jordens inre som en glödande massa, med en komprimerad, enormt upphettad kärna. Även om dessa vetenskapliga resultat i någon mån överensstämmer med verkligheten, vägrar jag att ta dem särskilt allvarligt, eftersom vetenskapen med dess fysikaliska mätningssatser ännu kan betraktas som ganska ofullkomliga. Och vetenskapliga "sanningar" har i alla tider fallit för nya "sanningar", omkullkastande gamla omhuldade älsklingsföreställningar.

Om vi ändå tar fasta på den s k exakta vetenskapen - som bl a anger jordens inre vara en glödande massa - behöver detta faktum paradoxalt nog inte alls stämpla Jag-Är-Mannens berättelse som en lögnhistoria. Han beskriver ju själv hur kroppsrespirationen gradvis ~~avtar~~ växer, och hur överfysiska förmågor träder i kraft. Dessa fenomen inträffar även under "vanliga jordiska förhållanden" - om man nu skall jämföra med utvecklade yogis och deras exceptionellt utvecklade psykiska förmågor. Men man kunde ju tänka sig, att en materiell kropp gradvis automatiskt förändras vid en förflyttning från vårt hemmaplan, jordytan. Att en kropps vibrationer genom överfysiska lagar förändras i och med dess förflyttning - upp i rymden eller ner i underjorden. Och då kunde man ju förklara påståendet om jordens ihållighet med att denna hållighet verkligen existerar - fast på ett annat vibrationsplan, där den materiella, glödande massan inte kan förnimmas, utan uppfattas som rena, tomma rymden.

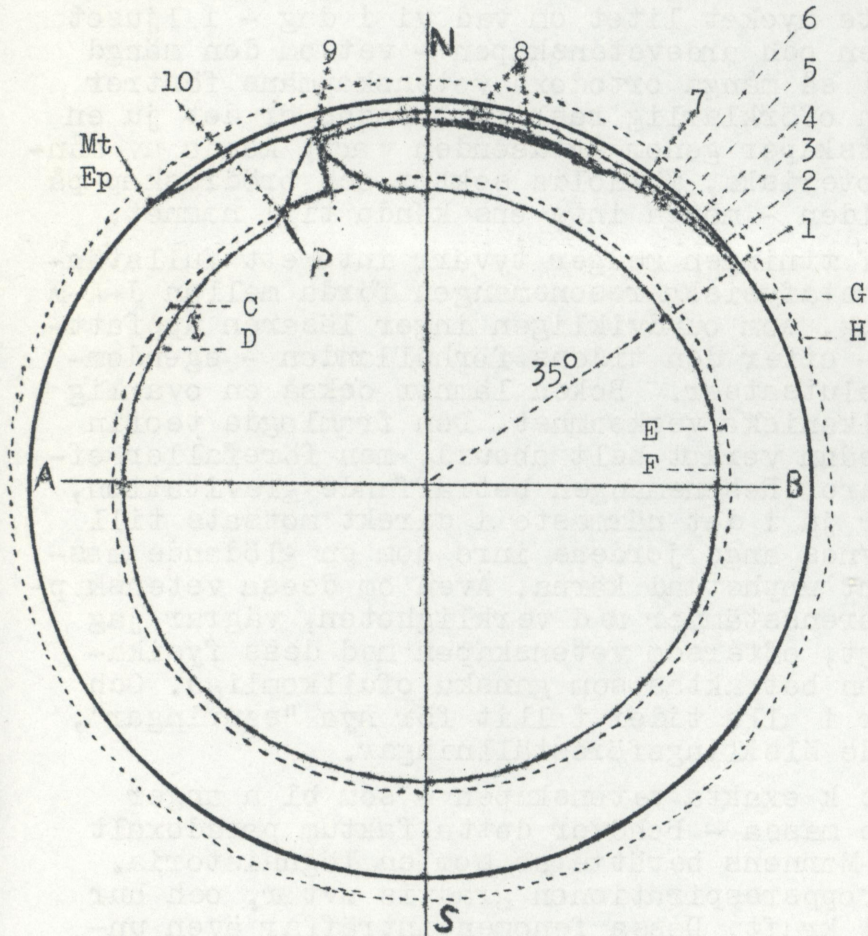
Att olika fysiska och psykiska funktioner hos den mänskliga kroppen verkligen förändras i och med dess förflyttning uppåt eller neråt från jordytan är en teori, som bl a stöds av ett flertal - på officiellt håll naturligtvis obekräftade - rykten eller antydningar, som säger att våra dagars astronauter under sina små rymdskutt ibland ställes inför fenomen, som vetenskapen inte kan förklara, men som för den ockult initierade faller sig ganska naturliga.

Man finner följande intressanta paralleller till Jules Vernes "Resan till jordens medelpunkt", där likartade vulkaniska fenomen beskrivs, liksom det hemlighetsfulla jordljuset - ett slags fluidum utan synlig källa. Många av Jules Vernes "fantasier" har som bekant på ett slående sätt visat sig överensstämma med vår moderna tids "underverk". Science Fiction är ofta något mera än "bara fantasier".

Boken innehåller ett intressant diagram (avbildat nedan) som i detalj beskriver jorden i genomskärning, samt de båda männens resa från Kentuckygrottorna till Etidorhpas land.

Med min ringa insikt i ämnet, tar jag här inte på något sätt ställning till berättelsen och de eventuella sanningar den innehåller, utan finner det lämpligast att - med mr Drurys egna ord - låta läsaren själv avgöra detta.

Yngve Freij

"Diagram
öoverre
san från
Kentucky
till "P"
"Jordens
Ände".

- 1 Ingångarna till Kentucky-grottan
- 2 16 km under havsytan
- 3 Jordljuset uppträder
- 4 Stalaktiter
- 5 Svampskog
- 6 Saltbäddar
- 7 Klippbrant
- 8 Den underjordiska sjön
- 9 Klippspetsen, varifrån språnget gjordes ner mot den inomjordiska rymden
- 10 Jordskorpan's föreningspunkt med stillhetens sfär. Den punkt, där Jag-Är-Mannen gick "framåt och uppåt" i "Det okända landet"

A-B Jordens diameter, 12.800 km

N-S Nordpolen-Sydpolen

Mt Ep Monte Epomeo i Italien

C-D Avståndet från jordskorpanns inre yta till energisfären, 160 kilometer

E Mittcirkeln (energisfären/stillhetens sfär)

F Inre cirkeln (det okända landet)

G Yttre cirkeln, jordytan

H Atmosfärens höjd, 320 kilometer